

Láskyplný příběh na kozí farmě

Pojmout za ženu prsatou zrzku a chovat tulariánské kozy někde v totálním zapadákově na vnějším pásmu Periferie byl Diegův životní cíl, pro který dvacet let potil krev v řadách terranské astropěchoty. Vždy šel do všeho po hlavě, s maximálním nasazením, jako by nebylo cesty nazpět, což mu vysloužilo seržantské frčky, ustřelenou půlku močového měchýře a takový obnos finančních prostředků, že si tady na konci vesmíru mohl koupit celou planetu. Vlastně si k tomu mohl koupit i regiment nymfomanek, leč toho nebylo zapotřebí, neboť Marie se do něj zamilovala sama. Diego moudře usoudil, že již není nejmladší, spokojil se s jedinou ženou a za ušetřené peníze nakoupil další dvě kozy, takže nyní se v okolí farmy těch osmimetrových nohatých bioreaktorů s obrovskými vemeny potulovalo patnáct. Jedna samice navíc partenogeneticky zabřezla a Marie se moc těšila, až se bude moci starat o kokon.

Bohužel se toho nedožila, neboť tři roky po přistání na planetě začala kýchat, podlomily se jí nohy a po dvou dnech v horečkách zesnula.

Diego neplakal. Tomuto projevu lidských citů se odnaučil před dvaceti lety, když se snažil nacpat střeva svého nejlepšího přítele zpátky skrz rozseknutý bitevní krunýř do rozstřílené dutiny břichu. Ten kluk stejně za chvíli umřel, a když Diego zvedl hlavu od vlastních rukou zabořených až po lokty ve směsi čvachtavých vnitřností, krve a tráveniny, zjistil, že z celé čety zůstal naživu jediný. Ani tehdy vlastně neplakal, neboť slzy nemohl pod přetlakovou přilbou nijak setřít, a kdyby si dovolil zamlžit výhled, těžko by mohl pomstít své kamarády. Se slzami v očích se tuze špatně šturmuje skrze pulzerovou palbu...

Toho dne, kdy zemřela jediná láska jeho života, se Diego důkladně okoupal, přebroušenou břitvou upravil vous, odpečetil nulentropický kontejner a oblékl se do svatebního šatu, v něm uskladněného. Oproti svatbě dnes scházel kvítek na klopě, naopak přebýval holstr s těžkým blasterem, neboť na divokých planetách Periferie žijí tvorové různí, dost často hrůzní. Mariino chladné tělo, rovněž omyté a oblečené v bílém, položil na dlouhý rýč a s tímto balíkem v náruči odkráčel ke kopci nad farmou.

Tulariánské kozy na svých dlouhatánských pětikloubých končetinách postávaly na úpatí svahu a okusovaly květy něčeho, čemu by člověk na první pohled říkal pinie, kdyby to ovšem nemělo květy. Černočerné oči koz, velké jako zařatá mužská pěst, nikdy neprozrazovaly žádné duševní hnutí, ke kterému by snad mohlo v tvrdých kozích lebkách dojít. I dnes sledovaly Diegův pochod se směsicí nudného ostentativního nezájmu a současné zvědavosti, zdali by přeci jen z pozorovaného jevu nekáplo nějaké zrádlo. Stejným pohledem provázely kozy také poletující motýly, valící se kameny nebo po obloze proplovající oblaka.

Jiný člověk by si možná pomyslel „Zatracené kozy!“. Jiný člověk by možná činil na pochodu zastávky, aby mohl setřít pot z čela. Jiný člověk by možná měl tendence upravovat si břímě ve snaze nalézt pohodlnější polohu. Diego neudělal nic z toho. Kráčel do kopce mechanicky, úsporně a neúprosně, s grifem člověka, jenž dokáže celý den pochodovat v bitevní kombinéze, nesouce v natažených pažích neskladný pulzer.

Když dorazil na temeno kopce, položil opatrně svůj náklad na rozpálenou zemi, sundal si sako a pověsil je na větev blízké pinie. Chvilí stál v jejím stínu a pečlivě zrakem měřil kamenitou půdu, pak si posunul blaster na zadek, chopil se rýče a začal hloubit rov.

Byly časy, kdy vyhloubil okop, do něhož se vešlo lidské tělo, za dvacet sekund, zatímco nad ním stál starší seržant a řval, až tabulky drnčely. Byly časy, kdy vyhloubil okop ještě rychleji, zatímco kolem dopadaly střely a výboje. Dnes si dal načas. Metodicky přesekával kořeny pinií, páčil větší kameny, stejnoměrným tempem vyhazoval suchou prst. Pozdě odpoledne naposledy políbil neživé rty své ženy, načež její tělo odevzdal zemi. Navečer pak,

když slunce se již dotklo obzoru, uspořádal nejtěžší kameny do tvaru náhrobku, odložil rýč ke kmeni pinie, oblékl si sako a stanul v nohách hrobu. Loučil se? Vzpomínal? Tesknil? Od každého trochu, ale vlastně nic z toho. Myšlenky se rozutíkaly, na krátkou chvíli zmatené, nejisté, ale postupně zanikaly a zanechávaly za sebou klid a prázdnotu, vyplněnou čistou bolestí.

Slunce zapadlo za obzor a na nebi se rozzářil disk Mléčné dráhy, v jehož jasu zaniklo světlo ostatních slabších hvězd. Diego se otočil, vzal rýč a zamířil k farmě, neboť bez ohledu na osobní ztrátu byl večer a kozy musely být podojeny. Geneticky upravená varieta tulariánských koz, které choval, vylučovala do mléka proteiny, které po vysrážení, vytažení ve vlákna a spletení na mikrorobotickém kolovrátku sloužily ke tkaní neprůstředelných tkanin. Takovouto směs bylo lepší přecerpat do speciálního zásobníku raději co nejdříve, a kozy si již na pravidelný denní rytmus zvykly a dokonce jej vyžadovaly se svéhlavostí sobě vlastní. Zkoušet svéhlavost osmimetrového tvora s kovovými kopýtky a rohy je poměrně náročná záležitost i pro bývalého astromariňáka.

Toho večera Diego pečlivě vyčistil oblek a uložil jej zpátky do vakua nulentropického kontejneru. Potom si ohřál konzervu Trenčianských párkov s fazuľou k večeři, a když si posléze vyčistil zuby, udělal něco, co neudělal od chvíle, kdy před mnoha lety nastoupil do přijímače terranských branných sil: Ožral se jak doga.

Pozdě v noci se opilý, po čtyřech, doplazil k posteli a padl do ní jako podřatý. Bolestně na hranici vědomí vnímal prázdno vedle sebe, v místech, kde si zvykl vnímat svou ženu, ať již v duševní rovině, nebo v té fyzické, reprezentované poloprázdným lůžkem, než se konečně propadl do nebytí neklidného spánku. Leč nebylo mu dopřáno uzdravujícího, síly doplňujícího spánku.

Marie se vrátila.

Žalem a alkoholem otrávený mozek astromariňákův spřádá sny ze vzpomínek, tužeb a nadějí, dával jim známý tvar a opět jej rozbíjel, mátl falešnými přísliby a vytvářel bubliny pararealit, ve kterých bylo vše v pořádku, Marie stále žila a Diego jim pokaždé na zlomek sekundy uvěřil, než bublina praskla a žal se znovu dral přes trosky zmučené psyché.

Byly chvíle, které chtěl protáhnout na věčnost, to když mozek sáhl do nejhlubších vzpomínek a vykreslil jejich první rande tak plasticky, jako by šlo o gobelín utkaný z čiré lásky. Byly chvíle, kdy si ze všech sil přál procitnout a postavit proti všeničící záplavě neskonaleho smutku štít denní rutiny, kdy se pokoušel mobilizovat duševní schopnosti své otrlé mysli, leč nebylo mu dopřáno ničeho z toho, snění jako stroboskop zkázy jej drželo v hlubokém spánku, obnaženého a citlivého proti všem hrůzám osamění a ztráty.

Probuzení do nádherného, prosluněného jitra bylo jako vysvobození z nejstrašnějších muk. Diego ležel v propocené posteli, zamotaný do prostěradla, zrak upíral do stropu a zhluboka oddechoval jako po zápase. Pak se konečně, jak opadal stres z nočních hrůz a tělo se uklidňovalo, ozval jeho močový měchýř, dávným zraněním zmenšený, a Diego musel vstát z postele. Hlava mu třeštila a nohy se motaly slabostí, takže cesta za ranní toaletou nebyla snadná. Kombinovanou koupelnu a záchod měl postavenou docela daleko od vlastního domova, neboť, jednoduše řečeno, jímka páchla. Roznášet pozemské bakterie do nově kolonizovaných světů se velmi záhy po prvotním nadšení z hypergenerátoru ukázalo jako opravdu, ale opravdu špatný nápad a konfедераční Hygienická správa neváhala použít jakékoliv opatření od karantény po plnou boční salvu křížníku k zamezení dalších tragédií. Všichni kolonizátoři, Diega a Marii – nebo jejich tularianské kozy – samozřejmě nevyjímaje, museli podstoupit selektivní sterilizaci a do nových světů si sebou přinášeli pouze takovou mikroflóru, která byla naprosto nezbytná k životu. Nepříjemným vedlejším důsledkem byla skutečnost, že na nově kolonizovaných planetách neexistovaly bakterie

schopné dobře rozkládat sloučeniny vlastní lidskému tělu. Aby se exkrementy nehromadily do obludných rozměrů, bylo zapotřebí používat sterilizačními clonami uzavřené bioreaktory, jejichž výstupem byla čistá voda, sušené palivové pelety a obrovská oblaka zápachů, proti kterým byly smrady klasických septiků na staré dobré Zemi voňavým závanem jitrních luk.

Když Diego uvedl alespoň svou fyzickou složku do pohody, dopřál si ještě dlouhou, osvěžující sprchu, aby zaplašil přetrvávající noční chmury. Bylo to těžké, ale disciplína nakonec převládla, a když vypnul proud vody a sáhl po osušce, myslel již na své denní povinnosti. Ještě než se nasnídá, bude třeba obstarat kozy a...

Kozy!

Zarazil se s rukou na půli cesty. Až nyní si uvědomil nezvyklé ticho, které panovalo nad údolím. Obvyklé ranní zvuky hladových dotěrných koz zcela chyběly. Vlastně, jak si tak uvědomil, chyběly i ty kozy, alespoň cestou od domu žádnou nepotkal. Příliš daleko utéci nemohly, obvod údolí již dávno ohradil lineárními emitory magnetického pole, které činily pro tulariánské organismy s kovovými kostmi přiblížení k hranici nepříjemným a proniknutí skrz fyzicky nemožným. Ovšem zvenčí dovnitř by nějaká forma života podobná zemské – třeba medvěd – klidně proniknout mohla.

Diego se otřepal a konečně sáhl po osušce. Takový medvěd, který by se odvážil strhnout tulariánskou kozu, se v galaxii ještě nenarodil. Pokud na této planetě je nějaké nebezpečné zvíře, a pokud se pod rouškou noci vplížilo do údolí, teritoriální kozy s ním už dávno udělaly krátký proces.

Jenže to by se už od svítání ozývaly a dožadovaly krmení, že?

Bývalý voják si nadával, že opustil stavení beze zbraně. Pod zrcadlem ležela akorát břitva, a to je „zbraň“ hodna leda pochybných hrdinů šestákových románů. Raději vzal zavděk mokrou osuškou, načež opustil teplé parno toaletního modulu. Pomalu kráčel k domu a při tom se nervózně rozhlížel.

Nic jej nepřepadlo. Oblékl se, obul a vyzbrojil blasterem. V rychlosti do sebe naházel miskou rychlovarné rýže, pak strhl plachtu z džípu a vyrazil do savany. Svě kozy našel během chvíle, poklidně se pásly na vzdálenějším konci údolí. Jakmile jej uviděly, radostně zamečely signál „Jé, jídlo!“ a samy se rozběhly k domovu. Diego si oddechl a sešlápl plynový pedál až k podlaze, aby jim stačil. Podivné chování koz mu však stále vrtalo v hlavě, a když naplnil patnáct krmítek, do kterých se ihned zabořilo čtrnáct svalnatých jazyků, pochopil, že k něčemu nepříjemnému přeci jen došlo. Chyběla právě ona březí koza.

Najít kadáver mu trvalo dvě hodiny. Koza ležela v křoví v piniovém háji na úpatí kopce, na jehož temeni pohřbil Marii. Nepokrývala ji žádná hejna much, jak by tomu bylo na Zemi, neboť ačkoliv byla místní vegetace jedlá pro pozemské i tulareánské býložravce, místní ekvivalent hmyzu nenalézal pražádné potěšení v bílkovinách pozemského typu.

Diego provedl jen zběžné ohledání, aby potvrdil, že kozu nenapadl žádný obskurní predátor. Zdálo se, že zemřela vyčerpáním a celkovou sešlostí. Mohla to být nějaká nemoc? Jeden den zemřela žena a na druhý den koza, k tomu, aby člověk pojal podezření, opravdu nemusel být žádný génus. Navíc během těch dvou strašlivých dnů, kdy Marie umírala, Diego kozy odbýval jen v rychlosti a nepozorně, klidně mohl přehlédnout podobné příznaky u jedné z koz.

Z myšlenky infekce Diega zamrazilo. Smířil se již s možností, že Mariina nemoc byla nakažlivá a že on jí časem podlehne také, ale takovýto jasný důkaz jím přeci jen otrásl. Během služby na hvězdoletech získal instinktivní strach astronautů ze dvou věcí: z požáru a epidemie. Jedno ničí druhé a obojí se řeší otevřením kosmické lodi do vakua...

Poodjel džípem kus výše po svahu a tasil blaster. Nastavil plný rozptyl a maximální výkon a vypálil. Kadáver vzplál vysokým plamenem. Diego počkal, až kontrolka dokončí kolečko nabíjecího cyklu a vystřelil podruhé. Žár, způsobený dávkami kilojoulů energie, spaloval maso na popel, tavil kosti a vyháněl k obloze vysoký sloup mastného, černého

dýmu. Muž schoval zbraň a z džípu vytáhl ruční hasící přístroj, pomocí kterého zabránil ohni rozšířit se mimo piniový háj. Pak si sedl do stínu vozu a čekal, až pohřební hranice dohoří.

Po rychlém a jednoduchém obědu – tak odlišném od Mariina vyvařování, jak si bolestně uvědomoval – vykonal něco, co bývalo považováno za poslední povinnost kolonizátorů zaskočených nákazou: Přepnul orbitální transpondér do režimu výstražného majáku vysílajícího karanténní kód a nahrál pro automatický odpovídač podrobnou zprávu o své situaci. Nevěděl, kdo jej zachytí – tanková loď vykupující „mléko“ jeho koz se měla zastavit nejdřív za půl roku a žádné jiné pravidelné lety tudy nevedly – ani jak by případný astronaut zareagoval. Mnozí kapitáni soukromých lodí raději ignorovali volání o pomoc a zfalšovali letové záznamy, než by připustili byt' i jen vzdálenou možnost kontaminace a infekce. Ale i kdyby zakotvili na orbitě, jak by mu mohli pomoci? Jeho zdravotnický modul nedokázal Mariinu nemoc ani identifikovat, a standardní výbava hvězdoletů měla shodnou úroveň. To nejlepší, co by mohl kolem prolétající kapitán udělat, pomyslel si Diego hořce, by bylo dát anonymní echo Hygienické správě, která by pověřila dva křižníky námořnictva totální sterilizací planety.

I přes tyto neveselé vyhlídky věnoval odpoledne pleť záhonů zeleniny. Jednotvárná, monotónní činnost a bolavá záda pomáhaly zapomenout.

Pole zeleniny... Sázeli je spolu. Pole se táhlo od zadního traktu domu až málem k hustému piniovému háji označujícímu konec ohrazené části údolí. Záhony kukuřice ševelily ve větru, slunečnice zářily krásnými barvami. Ten pohled byl surreálně nádherný a stesk, který vyvolával, byl k nevydržení. Přesně takto to plánoval. Modré nebe klenoucí se nad nádhernou krajinou, ve které on a jeho žena stojí nad svým dílem. Ale tato vize se nenaplní, již nikdy, protože již nikdy nestanou spolu, aby...

Zarazil se a pomalu otočil. Věděl co spatří, ještě dříve, než se tak stalo. Na kraji pole stála Marie.

Chtěl váhat, chtěl se ptát sám sebe, zda ho nešálí zrak, ale to už se rozběhl, odhodil náradí a utíkal mezi řádky brambor, oči upřené na své milé. Byla krásná, jako vždy, oblečena ve svatebních šatech, trochu zaprášených šedavou místní hlínou, usmívala se na něj a čekala, až přiběhne. Ale on se nepřibližoval. Vzdálenost od ní zůstávala stále stejná a v tom okamžiku pochopil, že toto není reálné, že si s ním opět zahrává jeho vlastní mozek, a ten šok a bolest, který přinesla zlomená naděje, jej srazily na kolena. Zoufale zatoužil se probudit, křičel na sebe...

„Probud' se!“ Otevřel oči. Nad sebou viděl úhelníky prefabrikované ubytovny, utápějící se v šeru úsvitu. Úsvitu tak rudého, jaký nemohly vybarvit žádné červánky na Zemi. Mars. Základna, z níž odstartovali na tu strašlivou misi, a ten, kdo na něj křičí, je jeho někdejší přítel.

„Vstávej, Diego, za dvacet minut pro nás přiletí transportér!“ Pokoj vyplňoval horečný ruch čtyř pěšáků, kteří budou všichni za tři hodiny po smrti. Diego vyskočil z postele, málem se dotknul toho přízraku, který se oblékal u vedlejšího lůžka, ale pak se zapotácel zpátky hrůzou, neboť dveře na konci pokoje se otevřely a tam, kde měl stát starší seržant, stála jeho žena, vznášela se v nestvůrně nekonečné černé hlubině a upírala na něj smutný pohled. Diego zařval a vyskočil vpřed, ruce napřážené, prsty zkřivené jako drápy, skočil za ní, prolétl dveřmi a vše se rozplynulo v obludné propasti prázdnoty.

Rval. Nad sebou viděl úhelníky prefabrikované budovy, utápějící se v šeru úsvitu. Na tento úsvit už si zvykl. Obvykle jej ale vítal s ní. Zatápal kolem sebe rukou, ale odpovědí mu byl jen chlad prázdne postele. Zhluboka se nadechl a pak pomalu vydechl. Zavřít oči se bál, a tak je jen upíral na ty nosníky a pomalu začínal vnímat bušící srdce, tlak v močovém měchýři, sucho v ústech a opět neobvyklé ticho za okny.

Ležel v posteli oblečený, tak, jak přišel z pole, jen boty ležely odkopnuté v rohu pokoje,

spolu s prázdnou lahví pálenky. Druhá se válela v záhybech propoceného prostěradla na dosah ruky.

„Bože můj,“ zasípal a pomalu se narovnal do sedu na hraně postele. V hlavě mu pulzovala tupá bolest kocoviny. „Bože můj!“

Tentokrát se na cestu ke koupelně ozbrojil, ačkoliv již tušil, že ani dnes nehostí jeho údolí žádného vetřelce zvenčí. Sehnal kozy a jen stiskl rty, když spatřil další misku, které chyběl její obvyklý strážník. Najít mrtvé kozí tělo mu zabralo celé dopoledne, a přitom leželo tak blízko, na poli za domem, kde ještě včera pracoval. I tentokrát chyběly jakékoliv náznaky upozorňující na příčinu smrti. Úklid kadaveru žehem si vyžádal část zemědělských plodin, ale Diego je klidně obětoval. Počet strážníků poklesl na polovinu a možná brzo dojdou strážníci vůbec. Nepozoroval na sobě žádné patologické příznaky, tedy s výjimkou kocoviny, ale to se mohlo změnit. Astromariňácký bioware jej zatím možná chrání, ale jak dlouho?

Po zbytek dne se jen válel v křesle na zápraží, neschopen soustředit myšlenky ani fyzické síly k něčemu konstruktivnímu. Věděl, že by se měl postarat o zeleninu a že by měl vyrazit do savany s žacíím strojem a připravit kozám výživnou směs z vybraných rostlin rostoucích mimo pastvinu, ale nehnul pro to ani prstem. Báł se. Děsil se prázdné postele a toho, co na něj čeká, až se tělo unaví a bude muset spát. Věděl, že by si mohl vzít léky udržující bdělý stav, nebo léky uspávající tak hluboce, že se mu nebude zdát vůbec nic, ale nebyl schopen učinit ani tolik. Upíjel pálenky a zíral do prázdna. S ubývajícím dnem se tempo pití zvyšovalo, obličej se stahoval vnitřními muky. Moment, kdy vlastně usnul a začal snít si ani neuvědomil, ale když spatřil známou milovanou postavu vznášející se v rovině temnoty černější než noc, skoro se mu ulevilo, že už je to tady. Pochopil již, že není rozdíl mezi sněním a bděním, neboť bolest ztráty a žalu jej věrně provází do všech stavů vědomí.

Vstal z křesla a přitom si uvědomil, že se něco změnilo, že toto snění je jiné, že tentokrát má kontrolu přinejmenším nad svými pohyby. Vykročil k přízraku své milé, a okolní krajina se začala rozpadat, prvky prostoru pozbyly soudružnosti a každý z nich se nacházel v rozdílné referenci k Diegovi a Marii. Takové to je, když je člověk opilý láskou, pomyslel si. Takové, nebo velmi podobné. Svět se točí jen kolem zamilovaných. Jsem opilý, nebo zamilovaný?

Marie mu vyšla naproti, beze slova, ale v hlubokých černých očích se jí zračil nekonečný žal. Pak její výraz změkkl, zjhl a i Diego se usmál. Natáhl ruku...

Země vybuchla pulzerovou dávkou a celý vesmír rozsekl jekot automatické střelby. Nebe plálo a země se topila v kaskádách bojového plynu, vysílačky chropěly rušením a desítky mužů všude kolem umíraly. Noční můra, kterou míval po té zpackané akci se i po všech těch letech vrátila s neztenčenou silou, jako by pro zlo, které obsahovala, nebyla náročná psychoterapie ničím. Kde můj mozek proboha vyhrabal tohle?! pomyslel si Diego, než byl naplno vtažen do příšerného snu. Znovu běžel dlouhými přískoky přes tu pláň, která jiskřila jako hvězdné nebe odlesky blasterových výbojů od roztráštěného křišťálu pulzerových šipek a která se otřásala a nadzvedávala tlakovými vlnami explozí, jako by se měl celý planetoid roztrhnout, a při tom všem neustále umírali jeho kamarádi, až tam zůstal sám, zabíjel a zabíjel, pulzerem, bajonetem a prostýma rukama v pancéřových rukavicích bojového overalu, než nakonec svět skutečně puknul, roztrhl se vedví a z trhliny se vyvalila ta nejtmaší čern zapomnění.

Země? Křečovitě se jí držel. Byla mu strašlivá zima, třásl se a zvracel.

„Bože...!“ zasípal a znělo to jako skřípot pekelných bran. Chtěl se vrátit, okamžitě znovu usnout a vrátit se k Marii, zapomenout na tu ohranou noční mŕru a znovu prožít sen, kterému vládla láska. Ale tělo mu nedovolilo uniknout, spoutalo jej pevně ve své tíži a zanechalo jej napospas realitě jako rozpláclou trosku, jako náplav smradlavých, umírajících chaluh vyvržený na břeh.

Pomalu se zvedl na roztřesených rukách. Ležel v prachu před domem, špinavý, pozvracený a pomočený, a ve světle nadcházejícího svítání spatřil nedaleko ležet temný obrys, o kterém mu jeho otřesený mozek zanedlouho prozradil, že to je mrtvola tulariánské kozy. Chrčivě se nadechl a pak se vydal po čtyřech k verandě, kde dorazil flašku zvětralé pálenky od večera. Stálo ho to hodně sil, ale s pomocí sloupu, o nějž se mohl opřít, se postavil na nohy a nejistým krokem se vydal do koupelny.

Když konečně dorazil k toaletnímu modulu, svlékl ze sebe veškeré oblečení a naházel jej do dekompozičního systému. Dal si pořádně dlouhou sprchu, skoro se svalil pod přívaly teplé vody, a pečlivě se umyl. Setřel ze zrcadla rosu a podíval se na sebe. Chronometr ukazoval velmi brzké jítro a vedle jeho poblikávajících číslic se nacházela tvář zlomeného muže. Byl neuspořádaně zarostlý, s propadlými líci a kalným zrakem v unavených očích lemovaných vějířem nových vrásek. Jako by z něj těch pár nocí vysálo celá léta života. Břitvu, kterou minule neopatrně postříkal sprchou, pokrýval slaboučký povlak nejjemnější rzi. Natáhl k ní ruku a zase ji spustil. Ne, takto ne...

Vrátil se do domu. Šel nahý a byla mu příšerná zima, ale ovládl klepání a nezdržoval se oblékáním. Proč taky? Stůl v kuchyni, plný zasychajících zbytků jídla a špinavého nádobí, uklidil jediným máchnutím paže, naprosto necitlivý k tříštícímu se porcelánu.

Dopad blasteru na dřevěnou desku stolu zněl jako vzdálené dunění hromu. Masivní pistole s rámem z pěnové oceli svými hrubými ovládacími prvky, umožňujícími manipulaci ve všech typech skafandrů, a svou krátkou, tupou hlavní vzbuzovala respekt. Zvedl ji a podíval se na ni zepředu. Už tento pohled párkrát zažil, ale tentokrát jej to nechalo naprosto klidným. Výboj blasteru nebyl tak rozptýlený, jako u plasmových děl, ale měl velmi daleko do precizní přesnosti laserových pušek. Dal se do jisté míry modifikovat, avšak i při nejlepším zaostření vždy hrozil odraz energie od příliš blízké překážky. Proto byl v rozšířené základně hlavně, pod zářičem a vedle svítlny a zaměřovače, instalován proximální detektor. Když rozhodl, že se v oblasti výstřelu nachází překážka, která je příliš blízko, než aby šlo zcela vyloučit odraz rozptýlené energie ohrožující střelce, výstřel zakázal. Blaster tak měl kromě maximálního účinného dostřelu také dostřel minimální, a i když šlo jen o nějakých čtyřicet centimetrů, v zákopech a chodbách vesmírných stanic to někdy bylo mnoho. Boje v takových těsných instalacích se vedly tělo na tělo, respektive pancíř na pancíř, a v této skrumáži řetězových nožů, šokových granátů a ručních plamenometů na nějakém zpětném zášlehu moc nezáleželo. Mnozí astromariňáci si své poboční zbraně upravovali dle svého gusta, a nejčastější úpravou bylo vyřazení přerušovače palby u senzoru přiblížení. Diego nebyl výjimkou, však mu to také v řezí párkrát zachránilo život. Nyní na armádním noži vyklopil čepelku, která sloužila jako šroubovák, a pustil se do snímání příslušných krytek ze zbraně.

Nad údolím vládlo ticho. Snad jen kdesi v krovech zahříváných pálicími paprsky slunce cosi tikalo a cinkalo, jinak však byl naprostý klid. Diego opět seděl v křesle na verandě, v jedné ruce flašku špiritusu, v klíně položený blaster, oči upřené do ztracena. Dobrá tedy...

Blaster seřídil na minimální výkon a nejvyšší ostrost paprsku. I tak to více než bohatě stačilo na vystřelení mozku z hlavy. Když dopil láhev, upustil ji na zem a chvíli nechal ruku jen tak volně viset. Pak zvedl zbraň a zašilhal do hlavně zářiče. Leskla se, opaleskovala. Lákavě? Ne. Na smrti nebylo nic lákavého. To jen život byl tak hrozný. Položil bradu na hlaveň a spustil ruku ke spoušti, zrak stále upřený nad savanu.

Stíny se pohuly o řádný kus, když ho z meditace vytrhl úder kovu o kov. V tichu odpolední siesty se rozléhal velmi hlasitě a Diego překvapeně zvedl hlavu. Jedna z tulariánských koz překročila toaletní modul a při tom cinkla kopytkem o jeho střechu. Diega si všimla, teprve když se ve stínu verandy pohnul, potom však vydala dlouhý mečivý zvuk, který by se dal interpretovat jako vyjádření štěstí, a třemi kroky se přiblížila k domu.

Vytrvale mečela a přešlapovala, dožadovala se své denní dávky granulí. Dusot kopyt znějící ze savany za modulem dával tušit, že ostatní její družky nejsou daleko a že mají stejný hlad jako ona. Diego si povzdechl, zajistil blaster a vstal. Koza okamžitě sklonila svůj článkovaný krk a oblízla ho. Bylo to jako dostat mokrým srolovaným kobercem, ale Diego to ustál.

„No dobře, malá,“ zabručel, „neboj, něco se tu pro tebe najde.“ Kozy sice dokázaly spást takřka cokoli ze zdejší přírody (včetně živočichů příliš pomalých, aby stihli utéct, a příliš malých, aby si jich všimly), ale účinnost trávení byla prachmizerná. Diego proto čas od času vyjel do savany se žacím strojem, aby pak nechal speciální bioreaktor seno natrávit a nagraňulovat, takže bylo výživnější. Centrální příkrm navíc umožňoval kozy lépe kontrolovat a dle potřeby jim přidávat do stravy vitamínové doplňky. Po celém údolí bylo dále rozmístěno několik automatických napajedel napojených na artézské vrty.

Zbytek stáda se přihnal s živelností, která nepostrádala jistou eleganci, ačkoliv pohyb tulariánských koz vzdáleně připomínal běh pozemské žirafy s vykloubenými údy. Dvanáct koz se začalo postrkovat u dávkovačů, mečely na sebe a cinkaly růžky. O Diega nebo svou mrtvou družku nejevily sebemenší zájem.

„Aspoň že vám chutná,“ zamručel bývalý voják a spustil dávkovač. Na živý ruch hladových kopytníků byl utěšený pohled. Zkušenému oku pěstitele koz neuniklo, že všechny jsou dost zanedbané a že potřebují péči, inu, jak se říká, jako kozy drbání.

Co to vlastně je, ta síla, která nutí člověka žít, ačkoliv duše by nejraději zemřela? Zbabělost, pud, smysl pro povinnost? Těžko říct. Jisté je, že toho dne se Diego nezastřelil. Namísto toho se až dlouho do noci věnoval kozám a po dobře odvedené práci si dopřál pořádnou večeři a pouklízel v kuchyni. Zkušený pozorovatel by patrně uhodl, že se jen snaží co nejvíce pracovat, aby neměl čas na přemýšlení, ale Diego se tohoto tématu držel přímo křečovitě a pilně obelhával sám sebe. Poté však přišel okamžik pravdy, kdy stanul před postelí, s rukou na vypínači. Nadechl se jako před nejtěžší bitvou a ulehl ke spánku.

Morfeus se jej zmocnil takřka okamžitě, i když po uvážení toho, jakými pekelnými cestičkami se Diegovo snění ubíralo, možná je přesnější považovat za patrona jeho spánku a průvodce sny spíše Orfea.

Anebo Dante Alighieriho.

Scény a výjevy z hlubin vzpomínek byly tentokrát nasekány najemno, do krátkých, roztrhaných úseků, které se přes sebe valily zdánlivě bez ladu a skladu a zanechávaly v Diegově duši jen rozvrat a zkázu. Trvalo to celou věčnost, mnohá témata se opakovala, ale to jim neubíralo na síle, s jakou dopadala na Diegovo ego. Probudil se opět za rozbřesku a úleva od nočních můr byla tak nádherná, že se málem rozbřečel. Chvilí zůstal ležet v posteli a pokoušel se ovládnout vlastní myšlenky, zatímco podrobnosti prožitých snů bleskurychle mizely, vzpomínky vybledávaly a zůstával jen pocit zmaru. Něco jej napadlo a tak zalapal po těch rozplývajících se stínech démonů a pokoušel se je sevřít železnou pěstí bdění a logiky, ale jen jako by se pokoušel lapat rozpálenými rukavicemi overalu sněhové vločky, vzpomínky na snění se mu všechny vypařily mezi prsty. A přece...

K toaletnímu modulu kráčel zamyšlen. Již tušil, že kozy najde poklidně se popásající někde opodál a že jich patrně bude opět o jednu méně. S pečlivostí sobě vlastní si naplánoval vyhledávání kadaveru a všechny ostatní práce, které bude nutno dnes učinit, mimo jiné také konečně vyjet s kombajnem. To vše se však dělo na pozadí myslí, kterou zatěžovala jedna ústřední myšlenka, možná spíše jen postřeh, záblesk božské geniality, který se někdy poštěstí smrtelníkovi na rozhraní dne a noci, bytí a nebytí, kdy paprsky slunce již protínají ranní mlhu, ale v údolích se ještě válí tma a mysl je na tom úplně stejně.

Diegovi totiž nabyl dojem, že ve svém snění rozpoznává jakýsi vzorec. Přesněji řečeno cosi jako hranici, demarkační linii mezi různými druhy snů. První třída byly sny, ve kterých vystupovala Marie, a tyto bývaly v zásadě moc pěkné, do okamžiku, než si uvědomil, že to

je jen nereálné snění. Utrpení, které plynulo z těchto snů, bezprostředně pocházelo ze střetu reality a touhy, či snad naděje, tak bláhové, ale odmítající zemřít. Tyto sny jej vždy znovu na kratičký okamžik vtáhly do náruče lásky, než si uvědomil, že toto není pravda a opět znovu a znovu se musel vyrovnat se skutečností smrti. Druhá třída snů se rekrutovala výhradně z jeho vzpomínek na ty špatné věci. Na chvíle, které byly nešťastné, plné negativních emocí, tak neskutečně silné, že svými explozemi dokázaly přerušit cokoli jiného. A Bůh ví, že takových momentů Diego za svou vojenskou službu i mimo ni zažil s dostatek. A ještě jednou věcí se lišily – nikdy v nich nevystupovala Marie. Její umírání bylo snad to nejhorší, co jej kdy potkalo, ale o tom se mu kupodivu nezdálo. Co to je? Co – jaký proces v jeho mozku – nutí podvědomí vymýšlet si scénáře utkané z tak nesourodých materiálů a vzájemně překrývat jeden druhým? Diego věděl, že nemá žádné vzdělání v oboru psychologických věd a patrně nemá ani prostředky pro získání jakýchkoli relevantních údajů, ale nebyl zvyklý odvracet se od problémů, které jej zaujaly, pokud je alespoň nezkusil vyřešit. Bez ohledu na fakt, že takové bádání nemá smysl a nic na jeho situaci nezmění.

Ke krmítkům přišlo jedenáct koz a mrtvolu dvanácté našel v terénní depresi nedaleko toaletního modulu. Dlouho na ni upíral pohled a důkladně studoval ztuhlé tělo. Stejně jako ostatní i tuto včera důkladně vypulíroval vysokotlakou tryskou a pak pečlivě ošetřil všechny oděrky a drobné škrábance hojivou mastí, takže koza dnes vypadala velmi dobře, nehledě na smutný fakt, že byla zcepenělá.

Je možné, že by jen upadla do jakési... letargie? pomyslel si Diego znepokojeně a klekl si k tělu. Možné infekce už se nebál. Pokud kozy umírají na nemoc, je jasné, že se před ní nedokáže uchránit, ale i přesto stále ještě trochu váhal a ruka se mu pohybovala dost nejistě, když ji pokládal na lesklý hřbet zvířete. Ten letmý dotyk stačil. Koza byla nade vší pochybností mrtvá.

Tulariánské kozy jsou v mnoha ohledech zajímavá zvířata. Mnoho nepozemských organismů bylo pojmenováno po svých pozemských protějšcích dost necitlivě, mnohdy jim nebyly vůbec podobné, ale u těchto koz šlo o dosti příhodné srovnání. Když na staré dobré Zemi přestaly kozy sloužit jako producenti mléka, stále se udržely v blízkosti lidí díky své hravosti a životní energii. V dětských zookoutích a otevřených odděleních zoologických zahrad, kde byly chovány veselé kozy pro pobavení, pro dotek a interakci, bývalo vždy veselo. Tulariánské kozy se svým článkovaným tělem na osmimetrových chůdových končetinách měly tutéž vlastnost. Nebyly neklidné a když dospěly, tak ani nijak zvlášť skotačivé, ale bylo v nich tolik života, až to bylo opojné. Když se jich člověk dotkl, měl pocit, jako by sám byl náhle živější, jako by čerpal štěstí a radost přímo z těch zvířat, jako by svět byl najednou ostřeji vykreslen, ale v pastelových barvách. Byl to zvláštní pocit a jak si teď Diego maně vzpomínal, vlastně se jím chvíli zabývali i armádní parapsychologové v rámci svých pochybných výzkumů, ale nejspíš nepřišli na nic průkazného. Tak jako tak, tato koza byla totálně mrtvá, mrtvá jako hromádka kamenů, a možná ještě víc.

Bez další prodlevy tasil blaster. Jen na kratičký okamžik zaváhal, než změnil nastavení střelby z úzkého paprsku na největší rozptyl a nejvyšší výkon, načež ustoupil o pár kroků zpět. Masivní lesknoucí se tělo odrazí zpět ke střelci velký díl energie.

Později toho dne, kdy z hořící mrtvolky zbyla jen tuhnoucí kaluž roztavených kovů přestříkaná hasící pěnou, nastartoval Diego žací stroj a vydal se mimo své údolí. Když projížděl propustí magnetické ohrady, udělal si v mysli poznámku, aby po návratu zkontroloval ohradníky a vůbec magnetické pole planety, které by snad mohlo kozy negativně ovlivňovat.

Opustil údolí a šlápl na plyn. Žací stroj se rozlétl nedozírnou prérií zářící všemi barvami miliard stvolů a květů a za ním zůstával pruh oholený na tři centimetry výšky. Místním

rostlinám to příliš nevadilo, neboť více než devadesát devět procent jejich těl bylo bezpečně ukryto pod povrchem, prorůstající tři kilometry tlustou slupku planetárního pláště až k bohatým zásobám nestabilních izotopů těžkých kovů, jejichž štěpením v něčem, pro co pojmenování „kořenová hlíza“ zní opravdu absurdně, získávaly energii pro své životní pochody. Výrůstky, které Diego žal a kozy spásaly svými rotačními čelistmi, sloužily patrně pouze k rozmnožování.

Stroj se řítí rychlostí takřka dvě stě kilometrů v hodině a při hmotnosti půldruhé tuny nebyla jeho pilotáž ani na takřka dokonale plochých pláních nijak snadná. Plné soustředění zabránilo depresím opět se prosadit a působení rychlého pohybu, volného prostoru, rychlosti a krásy přírody zapůsobily někde na bazální oblasti Diegovy psýchy, takže se cítil docela dobře, dokud jej nevyrušil signál plných zásobníků a nedonutil jej obrátit k návratu. Zpátky v údolí zahlédl stádečko svých koz, kterak se dovádívě proháněly kolem vybetonované plochy astroportu. Kopýtka a růžky se leskly v záři stálíce stojící v poledni, jak se míhaly vzduchem v hraných soubojích i – možná – vážně míněných hrozbách při vytváření sociální hierarchie, končetiny se lámaly v početných, neuvěřitelně ohebných kloubech do různých stran se znepokojující nepředvídatelností a ačkoliv se přitom všech jedenáct koz takřka dotýkalo boky, vždy se každá dokázala dokonale vyhnout letícímu paznehtu své kolegyně. Případný zásah – a následné nepochybně těžké poranění – by byl příznakem naprostého selhání percepčně motorických schopností zasažené kozy. Při tom všem kozí stádo udržovalo stálou vysokou rychlost a ještě koordinovaně zatačelo kolem výběžků ocelové platformy přistávací plochy, což v důsledku dávalo pohled, pro jehož pochopení by člověk potřeboval mozek, jenž by se nepokoušel utéct ušima. Navzdory svému žalu se Diego pousmál. Tulariánské kozy... život...

„Smrt!“ řvou desítky hlasů ve sluchátkách, jak se celý oddíl žene do útoku. Akcelerace výsadkových výmetnic drtí jako bourací kladivo, do vakua jsou vyplivovány šňůry astromariňáků v těžkých bojových pancířích, podobny šňůram žabích vajíček kladených do klidné vody rybníka. Vysoká orbita tohoto měsíce však je všechno možné, jen ne klidná, laserové paprsky stroboskopicky problikávají temnotou, rozptýlené na oblacích atmosféry, rozdrčených pancéřových slitin a roztrhaných lidských těl. Bitva je v plném proudu a bude se umírat, hodně se bude umírat, to Diego ví už v okamžiku, kdy jej akcelerátor výmetnice vystřelí vstříc nepřátelské instalaci, ví to ne proto, že by si tak rychle domyslel všechny souvislosti, bože, vždyť je to teprve jeho třetí akce, ale ví to proto, že si již opět uvědomuje, že sní a pamatuje si, jak tehdy před lety ta bitva probíhala a jak dopadla. Jsou to jen vzpomínky, ovšem vzpomínky prožívané znovu s naléhavostí ničím si nezadávající s realitou.

„Ne!“ křičí Diego, „To nechci! Já nechci!“ Ale sen jej dál svírá, nepouští, stejně jako jej svírá snová setrvačnost pohybu směrem k nepříteli. Výsadková platforma automaticky spouští brzdné trysky a neurvale smýká svým živým nákladem při úhybných manévrech, než je zasažena obrannou palbou. Nouzové pyropatrony ji okamžitě odhodí, zásah i výbuchy Diega zpomalí a vyhodí ze záměrné střelce pod ním, ale on ví, že toto je jen sen, a tak tentokrát, na rozdíl od situace tehdy, nechává svůj pulzer v závěsníku a jen se dívá, jak jiný obránce otáčí dlouhou, štíhlou hlaveň plasmového děla jeho směrem.

Takové to je? ptá se snící Diego sám sebe. Takové to je, to odhodlání zemřít? I jen ve snu?

Dělo vystřelilo a Diega zaplavila velice reálná bolest, křičel, hořel a svět se zborčil a...

Marie? Byla tam. Byla u jeho lůžka, tehdy, když se nechal unést rugbyovým zápasem a pak ho museli z hřiště vynášet. Její štíhlé prsty, jemně hladící jeho dlaň, úsměv zdobící drobnou tvář, tento květ lásky, na němž mu záleželo mnohem, mnohem víc, než na sobě samém. A teď je... mrtvá!

„Smrt!“ řvou desítky hlasů ve sluchátkách, ale to je opět Mars, opět ta příšerná bitva, pod

nohama křupou dlouhé úštěpky křišťálu, masivní, těžký pulzer v náruči vrní nepřerušovanou střelbou a zaplavuje tento bezvýznamný pidisvět dalšími a dalšími křišťálovými třískami, poté, co je napřed prožene rychlostí dvou třetin rychlosti světla skrz měkká lidská těla marně se schovávající za křehkými bitevními pancíři.

„Smrt!“ řve Diego a zahazuje pulzer. Teď už je mu všechno jedno, chce jediné, chce, aby tyhle příšerné noční můry přestaly, ale to se neděje, neboť jakmile jej – na rozdíl od vzpomínky – zasáhne nepřátelský střelec, objeví se Marie a s ní závan pohody, štěstí, lásky, touhy, jenž vybičuje k maximu pocit ztráty, jakmile si Diego opět a opět uvědomuje, že ta krása se mu jen zdá, že není reálná, že o ni přišel jednou provždy a tyto exploze smutku, neskutečného žalu jej vyvrhnout zase zpátky do pekla zlých vzpomínek na dávné bitvy. Zde si může aspoň na okamžik odpočinout, neboť ani nejhorší vzpomínky jeho života, paradoxně, nejsou tak ničující jako ty kratičké záblesky střípků štěstí, po nichž následuje ještě strašnější, drtivý úder všeobjímajícího žalu.

Celou noc.

Až do Božího rána.

Další den. Zarostlá tvář, krví podlité oči, nezvyklé ticho a jedna dokonale zdravá mrtvá koza. Magnetosféra planety je v pořádku. Úroveň kosmického záření je v pořádku. Obsah těžkých kovů v potravě je v pořádku. Nadojeno čtrnáct set padesát litrů protopolymeru. Spát šel opilý.

Noc beze změny.

Ráno dlouho trvalo, než sebral dost sil vůbec vstát ze špinavé, smradlavé postele. Nedokázal se oholit. Jen nutné práce. Seděl na verandě, ale hlídal se a nedovolil si usnout. Odhodlání bylo silné, ale přesto jej spánek nakonec, chvíli po západu slunce, po devatenácti hodinách světla a bdění, dostihl.

Noc byla opět příšerná.

Nedokázal vstát z postele. Koukal snad celé hodiny na střešní nosníky, dokud jedna ze zbývajících devíti koz velice opatrně neprosekla ocelovou střechu kopýtkem a nepodívala se, co se stalo s tím směšným drobečkem, který jí měl už dávno přisypat dobrůtek a odpomoci od bolavého vemene. Ten pohled hlubokých černých očí jej zvedl a přinutil jej fungovat celý den. Navečer se pokusil opít opravdu důkladně, a dlužno podotknout, že zde hovořím o důkladnosti astromariňáka veterána, což není nic, co by měl vážený čtenář zkoušet doma.

A zatímco jeho tělo bojovalo s jedy, které tak dobrovolně pozřel, mysl se odpoutala, aby, nezatížena opicí, mohla užít svou dávku osobního pekla. Po tolikerém opakování by už snad měl být člověk k dalšímu utrpení otupělý, ale pocit trhání duše byl stále jako nový, stále znovu a znovu ničil to, co se už jednou zdálo býti rozpadlým v prach.

A pak konečně automatika biologického systému zvaného lidské tělo dokončila regeneraci, sluneční paprsky nad obzorem skrze sítnici očí i přes víčka stimulovaly produkci melatoninu a tělo seržanta Diega se probudilo. Ve smradlavé, pomočené, pozvracené posteli, s prázdným pohledem v očích hluboce zapadlých do temných vrásek brázdících zarostlou tvář.

Může to takhle jít dál? Ta otázka mu vyplnila den, když stál nad pohřebními hranicemi kozy, která zemřela tuto noc, a jejích kolegyn, které neměl sílu zapálit včera. Ostrý bzukot blasteru napájajícího svými výboji plameny pohřebních hranic byl vemlouvavý, avšak Diego odolal. Aby zahnal zlé myšlenky, prohánějící se jeho hlavou jako vyjící smečka bánší, poklidil v domě, přestlal postel a umyl část nádobí. Všechn nepořádek, včetně vlastního špinavého oblečení, spálil na další hranici, a k obědu si připravil vydatnou porci čerstvé zeleniny. Chtěl se ještě oholit, neboť nerovnoměrně zarůstající tvář zvýraznila četné jizvy, ale ruce se mu klepaly tak, že se neodvážil sáhnout na břitvu.

Ten večer vyměnil alkohol za narkotika. Účinné tabletky zajišťující hluboký spánek byly vyvinuty během prvních pokusů Konfederace s hyperprostorovým skákáním, jako forma ochrany duševního i tělesného zdraví posádek hvězdoletů před negativními vlivy hyperskoku. Astromariňáci je využívali hlavně na palubách výsadkových plavidel, kterým často trvalo celé hodiny, než se doplížily od křižníků k zónám shozu. Trávit ten čas nehybně v bitevním pancíři a čumět do zdi je jen pro duševní masochisty.

„Takže modrá tabletky, seržante Diego,“ pronesl do ticha večera a sám se vylekal, jak cize jeho hlas zní. „Po tolika letech...“ Tentokrát však nebyl navlečený v tisících vrstvách bojového obleku, ležel nahý jen pod tenkou pokrývkou. Pilulka se rozpustila v doušku vody, ihned se vstřebala sliznicí úst a během tří sekund byla v mozku. Diegovo tělo i mysl se propadly do hlubin nebytí.

Když se probudil, byl již jasný den a slunce stálo docela vysoko na obloze. Pokrývka byla zmuchlaná a hozená do kouta a roztrženou střechou zvědavě nakukovalo velké černé oko tulariánské kozy, ale jinak vše vypadalo velmi poklidně.

Až na to, že Marie je mrtvá, uvědomil si. Hned potom jej zasáhla další myšlenka: Nic se mu nezdálo. Spánek na „chrápacilínu“ postrádal vjem usínání a probouzení, respektive stopy po něm, jež jsou obvyklé u normálního spánku, byl spíše něco jako o malinko delší mrknutí. Člověk mrknul a mezitím uběhlo dvanáct hodin. Tělo se zotavilo, ale střednědobá paměť nebyla nijak ovlivněna, myšlenky jen jako by klopýtly a pak plynule navázaly. Časem bude potřebovat normální spánek, ale teď byl vděčný alespoň za fyzickou regeneraci. Na poněkud dřevěných nohách vyšel před dům, spustil dávkovače kozí snídaně a odebral se do hygienického modulu, kde svému tělu, lepkavému od nočního potu a špinavému, jako by se celou noc válelo mezi záhony, dopřál dlouhou, osvěžující sprchu. Vydrhl si záda kartáčem, přetáhl břitvu po řemeni a oholil se. Cítil se zvláštním způsobem docela dobře. Mírná otupělost v hlavě i údech se rychle vytrácela a vystřídal ji stav zvláštního soustředění se na důležité úkoly dne. S myšlenkami na to, jak dnes musí obstarat kozy, vyšel z modulu a strnul.

Možná tak nějak očekával, i přes svůj docela dobrý stav, jednu chybějící kozu.

Ale nečekal, že budou chybět tři.

První kadaver našel záhy, ležel za haciendou, hřbetem se opíral o promáčklou plechovou stěnu. Pohřeb žehem nepřipadal v úvahu, leda by Diego napřed tělo odtáhl traktorem, a do toho se mu nechtělo, zvláště když později našel další dvě uhynulá zvířata hlouběji v savaně. Zbývajících pět koz si stále hrálo a páslo se, ale ten kontrast s tolikou smrtí byl nepřírozený. Ztráta dvou třetin stáda v průběhu týdne Diegem otrásla. Trochu si odpočal, to ano, ale cena, kterou za to zaplatil, byla strašná.

Tě myšlenky se chytil. Cena, kterou je nutno splatit... Je možné, že by zde skutečně byla nějaká příčinná souvislost? Kvalita lidského spánku versus vitalita tulariánské kozy? Chtě nechtě si musel vzpomenout na zkazky o armádním parapsychologickém výzkumu tulariánských tvorů. Pokud by ovšem kozy měly vliv na lidský spánek, armáda by toho určitě nějak využila. Leda že by ten vliv byl hluboce negativní. Při vzpomínce na děsy uplynulých nocí Diega zamrazilo. Schopnost vyvolat takové noční můry by se armádě jistě hodila, nicméně obrovské, hravé, věčně hladové zvíře prostě nelze schovat protivníkovi pod polštář.

Neztrácel už čas s odklizením mrtvol. Šíření případné nemoci stejně nezabránil a na této planetě nehrozilo, že by se začala tulariánská mršina rozkládat a smrdět. Časem patrně zvětrá, až zůstane jen pancíř, kosti, růžky a kopýtko, ale to už patrně nebude Diegova starost, protože do té doby určitě přiletí pravidelný let výkupní lodě a buďto vezme Diega na palubu, anebo zavolá dva křižníky Hygienické služby Konfederace a ty třísekundovou

palbou obrousí z této planety pět set metrů povrchu, aby byla zaručena sterilita.

Místnímu ekosystému to stejně nejspíš neuškodí, pomyslel si Diego hořce.

Zbytek dne strávil doplňováním deníku. Napřed zevrubně popsal události předchozích dnů, a pak se pokusil do vynechaných míst vtěsnat dění uplynulých nocí. Moc se mu to nedařilo, a tak tam jen nakreslil hvězdičky a pak o stránku dál sepsal všechny útržky snů, na které si pamatoval, ať se mu zdály sebešilenější. Třeba v tom jednou někdo najde smysl.

Hotov s tím byl akorát na večeri, během které přemýšlel na umírajícími kozami. Možná by měl provést pitvu, někde v dílně bude jistě rozbrušovačka i s dostatečným množstvím diamantových kotoučů. Jenže nebyl veterinář a rychlokurs ošetřovatelství tulariánských koz, který absolvoval, jej akorát naučil, jak řešit povrchová poranění a jak poznat zranění hloubková („Když vás ostříkne modrá pěna, je zle. Když zelená, je ještě hůř. Odklidíte z dosahu vše kovové, při korozi se uvolňuje plynný vodík.“), avšak rozhodně nic o tom, jak mají nebo nemají vypadat vnitřnosti zdravé kozy.

S mrtvými kozami tedy nic neudělá a živé se zdají být v pořádku. Zbývá už jen jeden stav, totiž kozy umírající. Diego se tedy rozhodl tuto noc bdít. Aby se pojistil proti fiasku podobnému předchozím pokusům, sáhl opět k bojovým drogám.

„Nuže, seržante Diego,“ pronesl sám k sobě s nechutí, „tentokrát tedy růžová tabletky.“ Na druhý pokus poměrně masivní kapsli insondrillu úspěšně spolknul a zapil vodou. Pak se posadil do oblíbeného křesla na verandě, vyložil si nohy na taburetku a připravil se na noční hlídku: do klína si připnul holster se zbraní, na stolek nachystal něco čerstvého ovoce, karafu s vodou, tablet monitorující pohyb koz po ohrazeném prostoru a stolní lampičku. V jejím světle otevřel v plátně vázaného Fausta a zabral se do četby.

Insondrill není nejlepší společník pro klidné, tiché noci a četbu básní. Část Diegovy mysli, otupělá dlouhým dnem a nedostatkem zdravého spánku jej zrazovala, rámeček vnímání reality se posouval a toužil zmizet zcela, ale jiné části stály obezřetně na stráži. Vychládající hacienda zapraskala a tmou rozsekl paprsek světla vycházející z tasené zbraně ještě dříve, než si Diego skutečně uvědomil, že něco slyšel. Další část Diegovy mysli se zabrala do četby dosti osobitým způsobem a stovky let staré verše mu najednou dávaly poněkud jiný smysl, než při minulé četbě. Tehdy – to bylo ještě na Zemi – knihu četli spolu, on a Marie, tělo na tělo, na dece nad travnatým úbočím...

Ta vzpomínka zaútočila se silou, již by neměla být pod vlivem insondrillu vůbec schopna. Ze všech sil ji potlačil, usadil se znovu v křesle, schoval zbraň a nalil si další pohár vody. Tímto tempem se bude zraněný močový měchýř brzy dožadovat vyprázdnění, ale pro muže je svět jedním velkým pisoárem.

Nedá se říct, že by se minuty vleklely. Ony spíš skákaly, stejně rozpustile jako kozy, které si teď hrály ve vzdálenějším výběžku údolí. Droga vypichovala z melasy času jednotlivé jasné body, které ukazovala v ostrém jasu plného vnímání, což dost negativně ovlivňovalo přirozené vnímání doby. Takže Diego záhy přišel o orientaci v čase. Čekal to ovšem, a tak si umínil kontrolovat senzorovou tabuli při každém přetočení stránky. Nad jeho hlavou svítila Galaxie a planeta pod jeho nohama se otáčela vstříct dalšímu dni. Myšlenky se rozutíkaly...

A pak byl najednou Markétčin bratr mrtvý a Diego si s hrůzou uvědomil, že se začel natolik, že porušil své předsevzetí. Okamžitě byl na nohou, instinkt mu pumpoval do žil adrenalin. Něco je zle, něco je hodně zle, neboť insondrill je bojová droga speciálně vyvinutá pro udržení bdělosti a stoprocentního soustředění. Člověk pod jeho vlivem se nemůže jen tak zapomenout! Ani při čtení Fausta ne!

Jediný pohled na tablet ukázal, že něco je opravdu zle. Kozy už si nehrály spolu, ani spolu nespaly, ale každá na vlastní pěst pobíhaly podél magnetického ohradníku. Diego tasil zbraň, rozsvítil reflektor a vyběhl k nejbližší. Podle mapy to mělo být jen dvě stě metrů, ale zdálo se mu, jako by to běžel celou věčnost. Bylo to trochu jako když jednou, kdysi dávno,

utíkal teplou jarní nocí do bažiny za město natrhat kytici upolínů, aby překvapil Marii, až se vrátí z práce, a poplašné majáky v Diegově mysli se rozhoukaly, neboť takové vzpomínky tady a teď jsou rozptylující, a to znamená, že droga nekoná svou práci. Jenže když vzpomínky na Marii jsou tak sladké...

Kužel světla vyloupl ze tmy masivní tělo tulariánské kozy, která se řítí kolmo na Diegův kurz.

„Hou, malá, hou!“ zařval na ni a doufal, že to znělo aspoň trochu klidně a přátelsky. Koza v prudkém trysku změnila jedním krokem směr běhu, ignorovala přetížení i setrvačnost a začala zrychlovat. Svého majitele překročila, přičemž mu ostrá kopýtka, každé o hmotnosti patnácti kilogramů, prosvištěla těsně kolem hlavy. Diegova mysl se roztrýštila do mozaiky nezávisle fungujících oblastí, z nichž většina stanula v úžasu, neboť něco takového neviděl ještě nikdy, ani na videu. Ale jiné části byly poháněny bojovou drogou a tyto si kozu mizející ve tmě našly laserovým zaměřovačem. Zbraň odečetla rychlost, tři sta padesát kilometrů v hodině, a pak koza zmizela za terénní nerovností.

Co je to za d'ábelská zvířata? pomyslel si Diego. *Co jsme si to sem vlastně nasadili? Co o nich vůbec víme?!* Mysl mu ihned zaplavila vzpomínka na jeho první setkání s tulariánskými tvory v zoo na Marsu, to bylo vlastně jen týden před tím, než potkal Marii, a pak tam šli ještě jednou, spolu, stejně jako spolu absolvovali kurz pečovatelský, spolu, spolu, Marie... vzpomínky běsnily jako nespoutané Erínye a myšlenka na to, že insondrill přeci zabraňuje takovým stavům se jen zděšeně choulila v koutku rozvrácené mysli.

Pamatoval si, kdy poprvé polkl růžovou tabletku. Výsadkový člun byl zasažen nepřítelem a odmrštěn daleko do pustiny asteroidového pásu soustavy. Na palubě přežili tři vojáci, kteří se horko těžko dostali ke třem nejdůležitějším systémům – ventilaci, astrogaci a pohonu – a pomocí korekčních trysek, jediného použitelného impulzního agregátu lodi, ji provedli skrze nebezpečný pás plný překážek až do prostoru, kde mohli vyslat signál o pomoc a kam si pro ně mohly přiletět záchranné fregaty. Trvalo to padesát dva hodin a jediné kratičké polevení pozornosti by znamenalo zkázu všech tří. Ale měli insondrill a ten je podržel.

A teď selhal.

Svět se rozbil jako výkladní skříň, nebo jako když hodíš žabku na klidnou hladinu rybníka, zvuk pádící kozy umlkl a vjem metriky prostoru pozbyl smyslu. Znovu, jako už tolikrát před tím, si Diego uvědomil, že sní. Ta myšlenka byla stejně jasná a ostrá, jako zlom mezi rovinami reality, v nichž se pohyboval, tak vzdálena otupující nejasnosti předchozích snů. Diegova mysl se nenechala unášet sněním, ale neustále vysílala chapadla kritického úsudku a ohmatávala svět, do něž se to dostala, rozebírala jednotlivé aspekty a analyzovala je.

Tak teď začal insondrill fungovat! pomyslel si Diego hořce. *Ted', když už spím a vím, co mě nejspíš čeká!* Ta myšlenka však odvála rychle jako zéfyr a byla okamžitě zapomenuta. Ve tmě, které již nevládla rozzářená obloha, se míhal paprsek svítlny. Tam – zpátky – tvary a stíny vykrajované z hutné temnoty nebyly nikdy stejné.

Podzemní chodby na Hyperionu, sto kilometrů pod povrchem, megalytické stavby nelidských rozměrů, vytesané do špinavého ledu měsíce. Chodby plné mrtvých těl uprchlíků, kteří neměli nejmenší šanci, jakmile jednou hanzovní roboti narušili hermetiku základny. Beze zbraní, bez skafandrů... Astromarina se valí vpřed, lidská těla, tak zmrzlá, tak křehká, jsou drcena těžkými botami pancéřových overalů. Hanzovní se snaží zavrtat do stěn, ale led o nesmírně vysokém albedu, takřka stejně vysokém, jako mají vlastní vyleštěné trupy robotů, zrazuje jejich blastery. Diego vede své družstvo, chodbou burácí útočné brokovnice a pak se rozvrní Diegův pulzer, křišťál se tříští, ale ještě předtím trhá pancéřovou ocel na žiletky, ryje dlouhé špony, jiskří v oblacích explodující pozitronové molitroniky bojových robotů.

A pak jedna z korvet kryjících výsadek přehlédla telemetrický signál družstva a odpálila

EMP přímo nad nimi. Po stech kilometrech ledu a prachu měl sílu akorát k tomu, aby spálil většinu elektroniky konfederálních astromariňáků, roboti byli odstíněni lépe. Nastala tma. Nefungovaly pulzery. Nefungovaly blastery, ani jedné straně. Nefungovaly šokové granáty, ani rotační nože, ani echolokace, ani radiové spojení. Horko těžko vydržela servomotorika zbrojí.

Roboti viděli dobře. Diegovi zůstalo několik vláken fotonásobiče, takže měl zorný úhel asi pět stupňů a po chvílce snažení také útočnou brokovnicí s pár náboji, jejíž původní majitel byl hanzovním robotem ručně rozebrán na součástky.

Za deset minut dorazilo další družstvo, a našlo již akorát Diega v kopulační poloze s posledním robotem, jehož manipulátor byl zaražen skrze terranskou zbroj až do ledu podlahy. Ach ano, a ovšem skrze Diega samotného.

Zorný úhel poskytovaný svítlnou blasteru byl ovšem mnohem větší, než nějakých pět stupňů. Technicky vzato.

Technicky vzato nemohu pod vlivem innsondrillu snít ani vzpomínat! láteřil Diego, jemuž po zádech tekly potoky ledového potu. Polykal hořké sliny a mžoural do tmy. Je možné, že by viděl lidskou postavu?

Lidskou postavu v dlouhých bílých šatech, hlavu laškovně na stranu, ruka napřažená v pobízejícím gestu, jako tehdy, když spolu kráčeli po schodech kostela v Teheránu, špalírem namakaných chlapů v dokonale padnoucích žaketech barvy nejhlubší kosmické černi, rudé barety zářily jako české granáty, čepele slavnostních šavlí roztály vzduch a v dokonalé synchronii nastavily svá ostří ranní bríze, a zvony zněly tak hlasitě a omamně... Jak byl tehdy šťastný!

Otočil se na podpatku. To, co slyšel, nebyly zvony, to byl dusot kopyt! Zářivý dvojitý diadém Galaxie na obloze poskytoval dost světla, aby viděl temnou hmotu řítící se přímo na něj, a když pozvedl blaster, proud světla odhalil tulariánskou kozu pádící tryskem. Člankovaný krk měla stažený, hlavu skloněnou, růžky natočené vpřed, oči jí zářily odraženým modrým světlem a úšklebek na pyscích vytvářel dokonale démonický vzhled.

Ten výjev trval sotva zlomek sekundy, jelikož zvíře uhánělo opravdu vysokou rychlostí, najednou bylo zde, a pak někdo zhasl.

Diegovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že je již vzhůru. Nad savanou vycházelo slunce a on seděl v křesle na verandě, s knížkou v klíně, položenou na pouzdru s blasterem. Karafa byla prázdná a močový měchýř byl tak plný, až bolet. Postavit se však nebylo nic snadného. V hlavě měl vymeteno, nové myšlenky se ploužily rychlostí artritické želvy, a záda měl rozlámaná z křesla. Krk měl zablokovaný a košili na prsou mokrou od vlastních slin.

„No podívej se na dědka,“ zaskřehotala parodie na jeho hlas. Odkášlal si, odchrchlal, a konečně vstal. Sotva deset metrů od verandy ležela mrtvola zdechlé kozy, a ačkoliv ho to už nechávalo chladným, přece nechtěl močit tak blízko místa smrti, i odpotácel se proto do toaletního modulu.

Nirvána vyprazdňování, horká sprcha na zátylek, dokonale oholené tváře, rozcvička na rozhýbání. Ke snídani dojedl ovoce zbývající po noční hlídce. Letmý pohled na tablet: V ohradě se nacházejí dvě žijící tulariánské kozy. Stiskl rty. Očekával to, ale stejně... Otevřel knížku; založena byla krátce poté, co Faust (a Mefistofeles) utekli z města. Nepamatoval si, že by tuto scénu včera četl, ale měl takový nepříjemný pocit, že si z noci pamatuje žalostně málo.

Jediným nájemníkem kuchyňského stolu bylo malé plato růžových kapslí. Otočil ho a zaostřil na natištěné datum. Dva roky po záruční lhůtě. Vztekla praštil do stolu. Zapřel se o zárubně a vydechl. *To není možné. Na vojně jsme žrali i mnohem starší prošlé zásoby, a fungovalo to! Včetně innsondrillu.*

Pustil dva dávkovače, klepnutí páky se rozlehlo do dále a přivábilo hladové kozy.

Poslední dvě. Kráčely odměřeným krokem, jako by si uvědomovaly vážnost situace. Když došly ke krmítku, obě současně sklonily hlavy a zblízka se Diegovi podívaly do tváře. To nikdy dříve neudělaly. Ale po včerejší noci se mnohé změnilo.

Nebo ne? Tak zdálo se mi to, nebo nezdálo?!

Sametová čerň těch velkých polokoulí byla hluboká a něžná. Diego natáhl ruku a položil ji napravo stojící koze na čelo, mezi oči. Jako by ho kopl elektrický proud, jako by vnořil ruku do hluboké, ledově chladné tůně čisté vody, jako by se vznášel, hladil semišovou pokožku obrovského býložravce a rty se mu samy stáhly do veselého úsměvu.

Býložravci... Paměť mu přihrála jeden z výjevů včerejšího večera, jen krátký záblesk, bez ladu a skladu naházený ve zmatku skladiště jeho mysli. *Proč by měli mít býložravci lucidní vrstvu?* Stáhl ruku a nechal kozy se krmit. Krátkým hledáním v tabletu se dozvěděl, že mnozí pozemští býložravci mají *tapetum lucidum*, takže jejich oči po osvětlení září – ale že tulariánské kozy nic takového nemají. Jejich oči vůbec nejsou podobné komorovým očím savců.

Diego odložil tablet na stůl a záblesk vzpomínky na modře svítící oči odložil mezi ostatní zmatené střípky snů.

Diego nevěděl jistě, zda se mu šílené události včerejší noci zdály, nebo se skutečně udály. Nicméně malfunkce insondrillu byla zřejmá a nezpochybnitelná. Možná podmínky této planety urychlily rozpad drogy. Možná to byla vadná šarže už od výroby. Anebo možná je něco špatně v samotném lidském organismu – třeba nějaká změna vyvolaná nemocí, která zabila Marii? Něco, co se projevuje jen v noci?

Neměl k dispozici žádné senzory pro venkovní použití, vyjma samotného elektromagnetického ohradníku, který umožňoval monitorovat pohybující se kozy zaznamenáváním Foucaultových proudů, zato však měl tři kompletní sady tělesných monitorů pro modul Malého doktora. Nastavit dvě sady a hlavně zaznamenávací software pro snímání tulariánských koz byla práce na celý den, ale ono nebylo kam spěchat.

Kozy se nechaly nastrojít snadno. Napřed se pokoušely přístroje sníst, ale když si nastrouhaly do tlamy hrst plastových pilin, nechaly toho. Plastické hmoty jim nechutnají. Diego sice nechápal tulariánskou fyziologii, ale znal svá zvířata natolik dobře, aby věděl, že *tady* to má být teplé, *tady* studené, *tady* trochu vlhké (opravdu hodně zředěná kyselina fluorovodíková) a *tady* to musí zůstat za každou cenu suché. V počítači se našly i nějaké biorytmické záznamy vnitřních pochodů a poměrně obsáhlá databáze konkrétních údajů.

Složka o lidech, včetně bývalých astromariňáků, byla mnohem obsáhlejší.

Toho večera přišel spánek rychle, padl na unavené tělo s tíhou kovadliny. Sny byly po dvou nocích na drogách zprvu divoké, útržkovité a zmatené, ale poměrně rychle se vyčistily a naladily na jednotnou vlnu halucinací o šťastném životě s Marií. Byly to všechno lži a mysl se jim vzpírala, ale vždy znova a znova na krátký okamžik uvěřila, užila si štěstí a radosti, aby pak prasknutí bubliny bolelo o to více. A pak se do této série muk se vši rozhodností vřítily vzpomínky na bitvy, na smrt a na fyzické utrpení vojenské služby, a jakkoliv to byly hrozné noční můry, přece poskytly úlevu, alespoň na chvíli.

A pak přišlo konečně ráno a sny se rozpustily v měnavé cáry a útržky bez smyslu, jen s pachutí zla kazící den a vyčerpáním tělesným i duševním. Diegovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval, ale pohled na monitory přilepené k tělu jej rychle vrátil do reality. Nedočkávě vyrazil k Malému doktorovi, ale po prvním pohledu na obrazovku z něj veškeré nadšení vyprchalo. Odměřeným krokem se vydal do toaletního modulu. Ta změť na obrazovce i jeho necvičeným očím signalizovala zcela zřetelně, že jedna koza je mrtvá, že on sám strávil noc všelijak, jenom ne v klidu na lůžku a že má jen pramalou šanci získat z tolika protichůdných dat nějaké použitelné odpovědi.

Poslední koza přišla ke krmítku, tak osamělá vedle patnácti zásobníků. Uvědomovala si, že s největší pravděpodobností dnes večer zemře? Myslela na něco? Xenopsychologové tulariánským kozám přisuzovali vysokou inteligenci v oblastech, které se daly rozbít nebo sežrat, případně rozbít, rozebrat a sežrat, ale obecně se mělo za to, že žádný tulariánský organismus není vcelku chytřejší než pozemská andulka. Když tato poslední Mohykánka pohlédla na Diega, v jejím pohledu se zračil obvyklý zájem: „Je to jedlé? Bude to jedlé, když do toho kopnu?“ Nic víc. Žádné modré oči, žádné sprintování vysokými rychlostmi. A už vůbec ne žádný pocit sounáležitosti mezi starými partáky společně v problémech.

S myšlenkou na to, že promítání vlastních představ do nepozemšťanů je cesta do pekel, se Diego vrátil k vlastní snídani a práci nad záznamy Malého doktora.

Věděl přirozeně, že nemá šanci stát se během devatenácti hodin místního dne odborníkem na patologické stavy tulariánské neurofyzologie, ale v grafech záznamů byly jasně viditelné korelace a on se rozhodl signály pouze roztřídit a pak se spolehnout na intuici. Základní statistiku Malý doktor prováděl standardně. Pokročilou stochastologickou statistiku Diego nepotřeboval, neboť v případě zdravotních záznamů stejně žádný extrém nemohl být pomínut jako statistická odchylka.

Všechny signály ohledně mozkové aktivity nechal smísit v jeden výstup, jen s vyznačením míst nejvyšší aktivity. Další stopu poskytly údaje o svalovém výkonu pohybového aparátu, s korekcí, která dávala větší váhu svalovým partiím užívaným při náročných činnostech, a naopak snižovala význam obyčejného třesu, záškubů a spánkových křečí. Třetí hromádka údajů se týkala vnitřního provozu, tedy výkonu metabolismu.

Měl tedy tři krát tři grafy.

První koza šla večer spát. Její mozková aktivita zhasla v průběhu dvou sekund, aktivní zůstal pouze jeden mozkový lalok, jenž po dvaceti sedmi minutách zhasnul také, aby jej ihned nahradil jiný. Postupně se takto střídalo všech osm laloků spánkového provozu, a jak zaznamenal přístroj, jenž u lidí zjišťuje množství vypuštěného merkaptanu a u koz monitorující výtrysky fluoridu uraničitého, při každém přepnutí si koza slabě upšoukla. Dvě hodiny po západu slunce se celková aktivita mozku mírně zvýšila a zůstala tak prakticky až do rozednění. Odchylka od standardních dat nebyla nijak velká, ale přístroj ji rozhodně určil jako statisticky významnou. Po východu slunce se koza takřka ihned probudila, přičemž vygenerovala elektromagnetický impuls, který usmažil jeden z přístrojů.

Druhá koza šla také večer spát, také přepínala laloky a také u toho prděla. Dvě hodiny po západu slunce nastala prudká změna, během jediné sekundy vyskočila aktivita mozku na tři sta osmdesát procent běžného výkonu, údaje o vnitřním metabolismu také šplhaly do závratných výšin a současně se aktivoval pohybový aparát, a rozhodně nešlo o tichou procházku při měsíčku. Kdyby se o něco podobného pokoušel lidský organismus, pravděpodobně by explodoval. Pohybová aktivita kozy po půlhodině ustala a výkony mozku a vnitřností dosáhly maxima, které si nějakou dobu držely. Pak mozkový výkon schodovitě poklesl – chvíli se držel – poklesl znova – a znova – a znova. Hodinu před svítáním byl mozkový výkon ubohé kozy minimální a metabolismus selhával. Půl hodiny před rozbřeskem přišel exitus. Napřed celkové ukončení všech metabolických pochodů následované prudkým vzestupem aktivity mozku, asi jako když hvězda na konci svého života vzplane v supernově. Vzestup trval jen pár sekund a pak ihned spadla veškerá monitorovatelná aktivita na nulu.

A pak tady byl samotný Diego a toho pohledu se sám bál. Začátek byl normální, unavený člověk jde spát a prochází si svými biorytmy. Po přibližně dvou hodinách se mírně zvyšuje aktivita pohybového aparátu, metabolismus je takřka nulový, mozek je aktivní v oblastech zodpovědných za výrobu snů. Hyperaktivita v amygdalách. A konečně vysoká aktivita v percepčních oblastech. Výsledný mozkový výkon byl stejně vysoký, jako v bdění, avšak

jeho složky byly krajně nezvyklé. Rozhodně nebděl a rozhodně nespal, nacházel se v jakémisi šíleném třetím stavu. Současně se zvýšil výkon pohybového aparátu, podle krátkých, vysokých píků šlo nejspíš o trhané pohyby končetin, převalování, sem tam případně chození po místnosti, jako při náměsíčnosti. A pak toto šílenství najednou ustalo a vrhlo Diega zpátky do normálního, běžného lidského spánku, do REM fáze a do normálního snění. Jenže zakrátko zde byl tento „třetí stav“ zpátky, uváděl metabolismus ve zmatek a bojoval s tělem, než byl zase zahnán ve prospěch spánku. A znova – a znova. A znova. Diegův mozek blouznil a opět se vracel do normálu, a z každým záchvatem tulariánská koza slábla a slábla, až do své smrti, až do rána, kdy lidský mozek ukončoval spánek a připravoval se na bdění. Časová souvztažnost všech výkyvů byla naprostá.

Diego chvíli hleděl na grafy naprosto nehybně. Pak začal konat.

Některé vitamínové preparáty a výživové doplňky se kozám dávaly nárazově v ranní dávce krmiva, ačkoliv bylo žádoucí, aby se pelety dostávaly do vnitřního prostředí organismu postupně, a tak měl Diego ve veterinárním přístavku několik krabic tobolek s programovatelným časem rozpouštění. Kozí chřtán je menší než lidský, zde problém také nebyl. Do dvou tobolek shrnul veškerý insondrill z celého plata. Pak na přesných váhách odměřil dávku chrápacilínu na dvě hodiny. Se západem slunce povečeřel, ustrojil se s přihlédnutím na noční chlad a usadil se na verandě. Všechny tabletky spolkl a zapil plnou karafou vody. Takřka okamžitě se propadl do spánku.

Připadalo mu to, jako by jenom mrkl, ale okamžitě si uvědomil, že utekly ony kýžené dvě hodiny. Poraněný močový měchýř byl plný a bolel, což nepochybně napomohlo probuzení. Byla noc, ale nebe, které nikdy nezatahovaly žádné mraky, zářilo světlem Galaxie a celou krajinu tak utápělo ve stříbřitém příšeří. Diego vstal, vymočil se a vydal se za signálem poslední kozy. Podle tabletu spala. Během chvilky rozhýbal mírnou ztuhlost končetin a naopak cítil, jak se začíná projevovat insondrill.

Po pár minutách chůze skutečně našel kozu. Spala, což naživo neviděl ještě nikdy, neboť kozy se při pohybu v blízkosti ihned budily a stavěly k obraně. Tahle spala jako zařezaná a zrovna, když k ní Diego přistoupil, si upšoukla. Nohy měla stočené pod tělem a hlavu schovanou tlamou v ohbí krku a celé její tělo pableskovalo odraženou září hvěz, vyjma očí, jež – tvrdé jako zbytek těla – postrádaly jakákoliv víčka a nyní vypadaly, temné a matné, jako hluboké studnu, či snad komíny až kamsi do hlubin země.

Pod Diegem se podlomila kolena. Cítil se, jako by po třech dnech na nohách padl do postele a usínal s otevřenýma očima, celý svět odjížděl zpátky, oči jako by nevěděly, jestli se zavřít, nebo sice vydržet otevřené, ale prostě vypnout obraz a oddat se hlubokému spánku a snění, avšak koňská dávka insondrillu, pětkrát větší než maximální povolená, konala svou práci a držela tělo vzhůru bezcitnou silou pokročilých psychofarmak. Opřel se jednou rukou o vyklenutý hrudní pancíř kozy, pomohlo to možná i víc, než jen jako opora, a pomalu se narovnal. Svět se kolébal a snažil se rozbít na střípky, ale nedařilo se mu to a Diego už pochopil, co uvidí, když se teď otočí.

Stála tam. Krásná Marie, žena jeho života, jeho největší láska. Jen patnáct nebo dvacet kroků daleko, svítila ve tmě, usmívala se na něj a natahovala k němu ruku v jednoznačném gestu: „Pojď se mnou!“ Diega zasáhl příval štěstí jako vlahé beranidlo z cukrové vaty. Je to možné? Ona je zde! Ona je se mnou! Budeme spolu, budeme šťastní, budeme...

Obraz pŮlčety astromariňáků rozmaširované pulzerovou palbou do toho vpadl jako sonický granát, jediným úderem roztrhl spleť představ a pocitů živějších snad než samotný skutečný život. Vzpomínky na negativní, hnusné, odporné a šokující scény z jeho života defilovaly před očima se všemi hroznými detaily a Diego vytřeštil oči do tmy, když ho ta síla znovu srazila na zem. Cítil, jak se půda chvěje, to se tulariánská koza vedle něj třásla a

on cítil, poprvé vědomě cítil něco, o čem vlastně nikdy nepřemýšlel, ale co zde bylo po celou dobu jeho života s těmito podivuhodnými tvory: Jejich lásku. Nebyla to lidská láska, nebyla to příchýlnost zvířat, nebyla to oblíba, zvyk, psí oddanost, neboť to byla tulariánská emoce, tak vzdálená čemukoliv, co můžou prožívat nahé opice ze Solárního systému, ale přesto v tom poznával pozitivní sílu sebeodevzdání. Ten cit do něj pronikl, obalil jeho oblouzenou mysl jako do nejjemnější vaty akceleračního pole, a pak jej vytrhl, rázně a rychle, stejně jako vymršťuje svůj obsah akcelerační výmetnice, ven, pryč z hlubin podivného snění, směrem k normálním fyziologickým hodnotám. A tam již čekala droga, aby si převzala Diegovo vědomí a usadilo ho pevně v kauzálním prostoru reality.

Bývalý seržant pomalu vstal ze země a pozvedl zrak. Stále tam stála. Jeho žena tam stále stála. Ale proud nenaplnitelných emocí a sebeobelhávajících snů od ní byl přetát a tak ji viděl takovou, jaká skutečně byla: Mrtvá. Byla mrtvá už dva týdny a ačkoliv na tomto světě nebylo žádného organismu, jenž by mohl napadnout její tělo, přece jen se na ní ten stav projevil, ať už jde o zaprášené bílé svatební šaty, trochu potrhané, snad jak se dobývala z hrobu, což jistě zanechalo také stopy na jejích prstech a rukách, ať už jde o propadlý obličej, pergamenovou kůži na vyschlých svalech, či ať už jde o strnulý, nepravděpodobný způsob pohybu, to když se vydala k Diegovi. Bylo to jen pár kroků. Lehký noční vítr zanesl k jeho chřípí tlumený pach prsti a rozpadajícího se lidského těla. Snění, vygenerované zoufalou touhou po prožitku, se pokoušelo Diega odtáhnout pryč z této ohavné reality, pryč z nutnosti akceptovat Mariinu smrt, hluboko do podivných stavů podvědomí, kde reálné je to, co si vytvoříme a kde se snad budou moci spolu utopit ve vzájemnosti, bez ohledu na cokoli ostatního, ale koza ten úder znovu odrazila, chránila Diegova psyché stejně vehementně, jako její družky v uplynulých dnech, ačkoliv zcela určitě věděla, že za tuto oddanost, vlastně tak marnou, a přitom krásnou, zaplatí nejvyšší cenu.

Marie přišla na tři kroky od Diega, jenž z ní nespustil oči. Miloval ji. Miloval ji, když byla živá, oduševnělá bytost, ale toto zde bylo jen tělo a trosky snů, sebestředná, sebeudržující singularita emocí odmítající Boží vesmír ve jménu vlastní vůle.

„Marie, lásko moje,“ pravil Diego, ladným pohybem tasil blaster a zmáčkl spoušť až nadoraz. Proximální omezovač střelby cvakl, ale naprázdno; byl vyřazen před několika dny. Paprsek, nastavený na maximální výkon a rozptyl, vytryskl z hlavně spolu s posledním výdechem tulariánské kozy. Takřka pětadvacet procent energie se odrazilo od svatebních šatů s vysokým albedem zpátky ke střelci, a bylo to více než dost ke vznícení lidského těla. „...buď s Bohem,“ dořekl ještě Diego, než jeho slova uťal jekot blasteru a než jej pohltily plameny vlastní zbraně.

Po zlomek sekundy zde stály dvě postavy spojené proudem ohně, pak se obě zřítily do plamenů. Možná se v poslední chvíli chytli za ruce, možná se objali, ale to už nikdo nikdy nezjistí.

Hlídka Kosmického sboru Terranské konfederace ohlásila planetu označenou karanténním vysílačem o tři měsíce později. Protože dálkové senzory nenalezly vůbec žádnou známku pozemského nebo tulariánského života, přistoupila Hygienická služba k totální sterilizaci planety.

Po prostudování Diegova deníku bylo rozhodnuto planetu považovat za navždy uzavřenou.

Přidala se tak do seznamu dalších tří tisíc osmi set pětadesáti jiných.

